

sidste Hilsen paa sin ensomme Vej mod Døden. Hun kunde ikke lade være med at bebrejde sig, at hun ikke en eneste Gang havde haft ham i sine Tanker siden de skiltes, og det pinte hende at tænke paa den Koldblodighed, hvormed Moderen for lidt siden saa at sige kastede Jord paa ham til sin egen og Torbens Beroligelse. Saadan var vi Mennesker! Saadan var de bedste! . . .

»Jeg tror, du skal lukke Vinduet,« sagde Moderen.
»Her bliver for koldt.«

»Ja.«

»Hvad er der i Vejen med dig, Jytte? Er du ikke rask?«

»Jeg? Jeg fejler ikke det mindste. Jeg er bare lidt træt. Jeg tror, jeg vil gaa op og lægge mig.«

»Ja, det har vist været for meget for dig idag. Jeg har kunnet se det paa dig. Har du ikke ogsaa taget lovlig meget Aspirin i den sidste Tid? Jeg synes, jeg savner saa mange Pulvere.«

»Saa maa jeg vel undvære iaften da! Godnat!«

Fru Bertha satte sig hen med sin Avis, men hun kunde heller ikke denne Aften faa Tankerne med i Læsningen. Jyttes Væsen og Udseende paa hele Hjemturen huede hende ikke. Hun forstod sig mindre og mindre paa hende, og det nyttede jo ikke at spørge. Hvor megen Umage hun end havde gjort sig for at bevare sine Børns Fortrolighed, og trods